

lidt løbske tunge eller pen – at det her også handler om at få det rette tempo på forbeholdsafstemningerne. I første omgang var det jo sådan, at det måtte man hurtigt kunne klare her i april og maj måned. Jeg forstod så på den socialdemokratiske ordfører, hr. Svend Auken, at det kunne man ikke, for også her skal man have en videnskabelig rapport at arbejde ud fra. Det er sådan, at i dag kan Socialdemokraterne stort set ikke tage stilling til noget som helst, når det handler om EU, uden at der foreligger en videnskabelig rapport. Så må vi jo se, hvad der sker, når den kommer.

Ikke desto mindre stiller det os så over for det meget interessante spørgsmål: Hvordan forventer man så, at disse folkeafstemninger, som man jo ikke kan slippe for, skal gennemføres? Jeg har flere gange i dag spurgt til, hvor meget tid man mener der skal være fra det tidspunkt, hvor Folketinget beslutter sig til, hvad der skal stemmes om, til hvornår afstemningen skal gennemføres. Det har jeg selvfølgelig spurgt til, fordi medierne – fra kilder, jeg ikke kender – jo refererer, at der skulle være en plan om, at man kan klare det på halvanden måned. Den eneste uenighed, man har, er, at Socialdemokraterne og SF nok mener, at man ikke skal indkalde Folketinget ekstraordinært i august måned for at sætte det i værk, man kan godt vente til oktober.

Kl. 14:06

Jeg må bare sige, at hvis man oven på den her forestilling vil byde den danske befolkning at skulle tage stilling til nogle forbeholdsændringer efter halvanden måneds debat, synes jeg, at man er kommet langt ud. Det nytter ikke noget at sige, som statsministeren har sagt: Jamen der har været lang tid til det, for lige siden regeringen trådte til, har vi jo sagt, at forbeholdene i denne periode skulle til afstemning. Hvad angår det ene af forbeholdene, nemlig retsforbeholdet, har vi jo ingen anelse om, hvad der bliver sat til afstemning, ingen anelse. Vi ved med sikkerhed, at de partier, der skal løse denne opgave, ikke er enige. Og så syntes jeg, det var herligt betryggende at få at vide, at jupartierne internt vil aftale, hvor lang tid de mener at befolkningen skal have til at diskutere det her. Det var betryggende. Jeg kan sige, at Enhedslisten vil stille et forslag om, at der skal være mindst 4 måneder, og det vil man så få anledning til at tage stilling til.

En ting er jo spørgsmålet om folkeafstemningerne, altså den banale kendsgerning, at man reagerede på det nej, der kom i Frankrig og Holland, ikke ved at give mulighed for at udvikle

det bedre Europa, det bedre europæiske samarbejde, som fru Anne Grete Holmsgaard opfattede at nejstemmerne i Frankrig og Holland var udtryk for, men ved efter en kort såkaldt tænkepause at komme med det samme forslag igen i en ikklædning, hvor man kunne slippe for folkeafstemning, efter at man netop havde lagt meget vægt på, hvor godt det var med den store folkelige deltagelse.

Men vi skal selvfølgelig også se på indholdet af traktaten. Det er sådan, at denne traktat på en række områder betyder, at man går fra beslutninger, der skal træffes i enstemmighed, til flertalsafgørelser. Det kan man jo for så vidt godt være tilhænger af, men det interessante er, at det da betyder en afgørende forandring, en afgørende udvikling i den måde, EU fungerer på. I hvert fald betyder det ikke, at det danske Folketing får mere magt. Det betyder, at man afgiver magt til andre institutioner, til EU-institutioner. Og det, man er så glad for, nemlig at Europa-Parlamentet nu får større indflydelse, betyder jo, at en række lovgivningsprocesser kommer til at foregå i lukkede forhandlinger mellem repræsentanter for Europa-Parlamentet og repræsentanter for Ministerrådet og Kommissionen, så den nye åbenhed, der kommer i Ministerrådets forhandlinger, bliver i virkeligheden relativt indholdstom.

Det, som vi så har bekymret os meget om, og som ikke er kommet ind i debatten her i dag, ud over at jeg forstod på hr. Svend Auken, at man skulle fjerne atomvåben fra jorden og skabe evig fred gennem EU og den her traktat, er den militære oprustning, som Lissabontraktaten lægger op til. Jeg har godt set, at de EU-glade partier er nået frem til, at når der står i traktaten, at medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet, og at man skal opbygge et fælles våbenagentur, ja, så er det ikke udtryk for, at man vil opruste. Nej, det kan godt klares med andre midler, siger man så, underforstået et eller andet om, at det måske endda kan klares uden flere penge, i hvert fald i Danmark eller nogle andre lande. Men realiteten er jo, at hvis man i opbygning og forbedring af den militære kapacitet ser nedrustning, er det vel, fordi man er kommet lidt rigeligt meget ud i et Orwellsk nysprog.

Nogle af de partier, som mener, at den her traktat er god, er dem, der gerne vil have et alternativ til USA på verdensplan, og det er vel derfor, at EU ifølge denne traktat også forbeholder sig ret til at gå i krig, uden at det er vedtaget